

νάχα ἐμπόρεσα νὰ παρακολουθήσω τὸ ἔργο του. Ἐπῆρε σὰ ἱερώτερα λόγια γιὰ νὰ κολακίηφι τὴν πιὸ φριχτὴ ψευτιά του θανατώνει τὸν ἀμόρφωτο ὡς τὰ σήμερα ρωμιό, ποῦ τοῦ κόβει τὸ δρόμο καὶ τόνε γιομίζει κακοήθη ἐγωϊσμό. Ὁλοένα τὸ λέει καὶ γύρω στὴν κολακεία καὶ στὸ κακὸ δένει τὸ ἔργο του: "Ἄν εἴμαστε μικροὶ καὶ ἀδύνατοι, καὶ ἂν δὲν πῆραμ' ἀκόμη τὴ Μακεδονία, τὴν Ἀρβανιτιά, τὴν Πόλη—τὴν Κρήτη τὴν ξεχάσε—φταίνει οἱ Δυνάμεις!!

Μὰ μήπως στὸ προχρῆσινὸ συλλαλητήριον τῶν ἀντιδυναστικῶν!! δὲν ἐφώνησαν οἱ ῥήτορες: Θάνατος στοὺς φυγάδας τῆς Ματζουρίας!!!: Καμμιά διαφορά δὲ βλέπω ἀνάμεσα τ' ἀφτὰ τὰ δύο γεγονότα. Μὰς φταίνει ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ρωσία—ἔχ' ἀφτὴ ἡ Ρωσία!.. Στὸ μεταξύ ἐννοεῖται: Πρωτοδικεῖον ἢ θάνατος.

Καὶ ναὶ ὡθὼ πὼς πρέπει νὰ τὸ πῶ: τὸ ἔργο τοῦ κ. Βώκου γυρᾷ γύρω σὲ μιὰν ἀνήθικη καὶ διεφθαρμένη ἰδέα, ἰδέα καταστρεφτικὴ. Πρέπει τέλος πάντων νὰ πάψουμε νὰ θεωροῦμε ὡς ἀνήθικη, ἐντελῶς συνθηματικὰ, τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας μονάχα καὶ τὸ παλληκάρ: ποῦ ξεγελάει τὰ κορίτσα. Οὔτε μπορεῖ ὁ σκεπτόμενος ἄνθρωπος νὰ δέχεται αἰώνια ἕναν πλανημένο σκηνηκὸν ὅσο ποῦ τὸν εἶπαν ἀήθικη ἰδέα τοῦ ἔργου» ἂν τύχει καὶ ἡ ἰδέα ἑνὸς ἔργου εἶναι ἀνήθικη. Καὶ δὲν εἶναι ἀνηθικότητα τὸ νὰ ἐμπαίζεις τὴ θλιβερὴ καὶ σκλαβωμένη ζωὴ τοῦ ἔθνους, νὰ τὴν ποτίζεις μὲ ναρκωτικά, ἀντὶς μὲ τὸ μαστίγιον νὰ τῆς χτυπᾷς σκληρὰ τὶς κακίαι καὶ μὲ τὴν καλωσύνη τοῦ φωτός νὰ τὴν ἰδηγεῖς στοὺς ἀπόκοσμοὺς τῆς σωτηρίας καὶ τῆς κλήθειας:

Σ' ἕνα διχάλεμμα τῆς «Κατοχῆς» εἶδα τὸν κ. Βώκο ἐνθουσιασμένο, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴ χαρὰ του, γιὰ τὸ ντουινὰς ἔξω φωνάζει: ὁ Ποιητής! ὁ Βώκος!»

Λυπηθήκα καταλαρδα γιὰ τὸ πάντα περιμένα πὼς στὴν ψυχὴ του ἔρχε τὴ δύναμη νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια, περιμένα νὰ λυπηθεῖ πρῶτος ἀφτὸς γιὰ τὸ οὐρλιασμα τοῦ νοήματος σκυλολογίου...

Κακὸ σημεῖο!

Σὲ κάποια παρατήρησή μου δειλὴ, ὅσον ἀφορᾷ τὶς πολλὰς ὑποχωρήσεις ποῦ ἐκαμε στὴ δημοκρατία, ὁ κ. Βώκος καταδέχτηκε νὰ μοῦ εἰπῆ πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια ἀφτὸ καὶ πὼς δὲ μπορεῖ νὰ δέχεται συμβουλὲς ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ξέρει τὸ Γκαίτε στὰ πέντε δάχτυλα!.. Ὅμως τί ὠφελεῖ ὁ Γκαίτε, ἂν εἶναι γραφτὸ σου ἡ ψυχὴ σου νὰ φλυαρῆι στὸ καφενεῖο τῆς «Ὁραίας Ἑλλάδας»;

Ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω καὶ κάτι ἄλλο στὸν κ. Βώκο: Πὼς δὲν εἶναι τόσο σοβαρό, καὶ πρὸ πάντων δὲν εἶναι ἡ αἰτία τῆς κατάνειας τῆς οὐλῆς μας οἱ Δυνάμεις.

Μοῦ ἀποκρίθη στοχαστικὰ, φέρνοντάς μου παρδειγμα τὸν Προμηθεά καὶ τὴ Βία μὲ τὴν ὁποία τὸν ἐπολέμησαν οἱ Θεοί!!!

Ἀφτὴ ἡ ἀστείότητα δὲ μὲ παραξένεψε· ξέρω πὼς εἶναι τρόπος κουβέντας τῶν λογίων τοῦ παλιοῦ—γιατὶ ὄχι τοῦ τωρινού;—καιροῦ.

Ὅπωςδήποτε ἡ στοχαστικὴ του ἀπόκριση μὰς κάνει νὰ περιμένουμε καὶ τὴ συνέχεια τῆς «Κατοχῆς» καὶ σὰς ὀρκίζομαι, ἀδέροια μου πὼς γλήγορα θὰ τῆνε χαροῦμε! Ὁ τίτλος τῆς καινούργιας ἱστορικῆς σκηνογραφίας ἔμαθα πὼς θὰ εἶναι: «Ἡ Δολοφονία τοῦ Δηλιγιάννη ἢ τὸ νέον κόμμα!»

IFE STUGGLER

Γ.γρ. Γιὰ τοὺς ἠθοποιούς τί νὰ πῆ κανεῖς! Εἶναι καμωμένοι στὸ πιὸ χυδαῖο καὶ ὄχλοκρατικὸ καλούπι:— ἔξω βέβαια ἀπὸ τὸν κ. Π. Λέοντα.

S

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ»

ΣΤΗ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Ἄπ' τ' ἀγκαλιὰσματα τὰ μέλη μου πόνος κρυφὸς τὰ σφιχτοδένει καὶ τώρα μὲς' τὰ στήθεια ὁ πόθος μου ἂν πληρωμένος ἀνασαινεῖ.

Καὶ φεύγει σὰ σκιά στὴν κάμαρα θαρρώντας πὼς θὲ ναῦρη ταῖρι, μὰ—ὠϊμέ—στὴν ἐρημιὰ τοῦ ὄνειρου του θὰ σβύσῃ ἀπλώνοντας τὸ χέρι.

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

— Ἔλα νὰ ξεφαντώσουμε ἀπόψε, ὠραία Φύνη, καὶ τὸ τραγούδι ἄς χύνεται ἂν θρὸς τοῦ καταρ-
[ράχτη.
ἂν τῶν πουλιῶν, ποῦ κελαιδιῶν στοῦ περβολιοῦ τὸ
[φράχτη'
— στοῦ μεθυσιοῦ μας σ' ὄνειρον ὁ πόνος μας νὰ
[σβύνη.

Τὸν τροβαδούρο κάλεσε τὸ γέρο τὸν ἀρχαῖλη νὰ μέλψη ἐρωτικὸς ἠχὸς στὸ πλάνο του σουραῦλι τὸν Ἥσκιον τῆς ἐλπίδας μας, παλιόν μας Πόθον κάθε, καὶ μάθε σὺ νὰ τραγουδᾷς καὶ νὰ ξεχάνης μάθε.

ΑΠΟ ΤΗ «ΡΑΨΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ»

ΣΤΗΝ ΑΡΕΤΗ

Μέσ' στὸ κελλί, ψυχῶν ἀραξοβόλι, πᾶμε νὰ ζοῦμε ταίρια καὶ ἀδερφοί, τῆς Ἐννοίας νὰ σκοινιά νὰ μὴ μὰς δένουν καὶ μήτε πόθοι ἀκόλαστοι, κρυφοί.

Πρωτόγονα νὰ ζοῦμε, ἐσὺ ἂν Εὖα κ' ἐγὼ ἂν τὸν Ἀδὰμ παντοσεινά, καὶ στὴν Ἐδέμ τῆς θαλασσοπόρου τῆς Μοίρας μας ἡ ἀνέμη νὰ γυρᾷ.

Πρωτόλουβοι καὶ ἀγοῦμαστοὶ ἀπὸ πόθο, λαχτάρα νὰ μὴ νοιώσουμε ποτὲ καὶ ὅσο νὰ μὰς θερίσῃ ὁ μαῦρος Χάρος δὲ θὰ μὰς ξέρεις, ὦ Παραδαρμί.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ἦρθεν ἀργὴ ἢ βροχὴ μὲς' στὴ γαλήνη καὶ σταλάζοντας λείει τὰ μυστικά της, καὶ μέλπει σερενάτες... καὶ ἂν στὴν κλίνην βρισκοῦμαι, χάνομαι στὸ δρόσιμά της.

Στὸ περιβόλι νέους χυμούς, ποῦ δίνει νερῶν δὲν κλῶθει θρίαμβους στ' ἀπλωμά της καὶ ἀναγαλλιάζει κάθε ἀνθός, ποῦ πίνει τώρα στὸ μοιρολόι τὰ δάκρυά της.

Καὶ τρέχοντας τὰ πρώτα διψασμένα ὄρμουν νὰ πιοῦνε στὴν πλατειὰ τὴ στέρνα ἀμολυτὰ ἀπ' τὴ στρουγγα καὶ ἀρμεγμένα.

Κ' οἱ χαροκόποι, ποῦ ἡ βροχὴ βακχεύει, κάτου ἀπ' τὰ πεῦκα πίνουνε φαλέρνα καὶ ἡ πεταλοῦδα ἡ Σικέψη δὲ μισεύει.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΟΙ ΕΒΥΠΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Παραμῦθι τῶν ἀδερφῶν Grimm).

Μιά φορὰ πῆρε ἕνας χωριάτης ἀπ' τὴ γωνιά τὸ μαστοῦνι του, ποῦ ἦταν ἀπὸ ὄξια, καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του. «Κατίνε, θὰ πάω τώρα στὰ χωριὰ καὶ θὰ γυρῶ μόνον ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ἄν στὸ ἀναμεταξὺ τύχει νᾶρθῃ ὁ ζωέμπορος καὶ θελεῖ νὰ ἀγοράσῃ τίς τρεῖς μὰς ἀγελάδες, μπορεῖς νὰ τίς ξεπουλήσῃς, ἀλλὰ νὰ μὴν πάρεις λιγώτερο ἀπὸ διακόσια τάλαρα· ἀκουσε;» ἢ ἄντε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα, «καὶ μὴ ροβᾷσαι». «Ναί, σὺ», εἶπε ὁ ἄντρας, «ἂν μικρὸ κορίτσι ἐπέσες μιά φορὰ καὶ χτύπησες τὸ κεφάλι σου, καὶ ὡς σήμερα δὲν ἐγίνες ἀκόμα καλά. Ἄλλὰ σοῦ λέω, ἂν κάνεις κουταμάρες, τότε σοῦ μπογιατίζω τὴ ράχη, χωρὶς μπογιὰ ὅμως, μόνον μὲ τὸ μαστοῦνι ποῦ ἔχω στὸ χέρι, καὶ αὐτὸ τὸ μπογιατίσμα θὰ βαστήξῃ ἕνα χρόνον ὑλάκερο, νὰ τὸ ξέρεις.» Ὁ ἄντρας τὰ εἶπε καὶ ξεκίνησε.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἦρθε ὁ ζωέμπορος, καὶ ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ μὲ κουβέντες. Ἀφοῦ αὐτὸς εἶχε ἰδεῖ τίς ἀγελάδες καὶ ἔκουσε τὴν τιμὴ, εἶπε: «Αὐτὰ δίνω μὲ εὐχρηστοση τότε ἀξίζουσι. Θὰ πάρω τὰ ζῶα ἀμέσως μαζί μου», καὶ ἔλυσε τὴν κλουσίδα καὶ τίς ἔβγαλε ἀπ' τὸ σταῦλο. Ὅταν ἤθελε νὰ βγῆ ἀπ' τὴν αὐλόπορτα, τὸν ἐπίασε ἡ γυναῖκα ἀπ' τὸ μακίλι καὶ τοῦ εἶπε: «Πρῶτα πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς τὰ διακόσια τάλαρα, ἄλλιως δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς». «Σωστά», ἀπάντησε ὁ ἄντρας, «ξέχασα μόνον τὸ πουγγί μου. Μὰ ἐννοια σου, θὰ σοῦ δώσω ἀσφάλεια ὡς ποῦ νὰ πλερώσω. Δυὸ ἀγελάδες θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴν τρίτη σοῦ ἀφήνω πίσω, καὶ ἔτσι ἔχεις ἕνα καλὸ ἀμανάτι». Ἡ γυναῖκα δέχτηκε, ἀρῆκε τὸν ἄνθρωπον μὲ τίς ἀγελάδες του νὰ φύγῃ καὶ σκέφτηκε: «Πόσο θὰ χαρῆ ὁ Γιάννης ὅταν δεῖ ὅτι ἔμουν τόσο ἐξυπνη». Τὴν τρίτη μέρα ἦρθε ὁ χωριάτης, ὅπως εἶχε εἰπεῖ, στὸ σπίτι, καὶ ρώτησε ἀμέσως ἂν οἱ ἀγελάδες ἦταν πουλημένες. «Βέβαια, ἀγαπημένε Γιάννη», ἀπάντησε ἡ γυναῖκα «καὶ μάλιστα γιὰ διακόσια τάλαρα, ὅπως μοῦ εἶπες. Τόσα ἴσως δὲν ἀξίζουσι, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος τίς πῆρε χωρὶς παζάρια». «Ποῦ εἶναι τὰ λεφτά;» ρώτησε ὁ χωριάτης. «Τὰ λεφτά δὲν ἔχω», ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα, «ἐπειδὴ εἶχε ξεχάσει τὸ πουγγί του, θὰ τὰ φέρῃ τώρα ἀμέσως· μοῦ ἀφῆκε ὅμως ἕνα καλὸ ἀμανάτι». «Τί ἀμανάτι;» ρώτησε ὁ ἄντρας. «Μιὰν ἀπὸ τίς τρεῖς ἀγελάδες· αὐτὴ θὰ τοῦ τὴ δώσουμε μόνον ὅταν θὰ πλερώσῃ τίς ἄλλες. Ἐξυπνη ποῦ ἔμουν· βάστηξα τὴν πιὸ μικρὴ, ἐπειδὴ τρῶει λιγώτερον ἀπ' τίς ἄλλες δυὸ». Ὁ ἄντρας τότε θυμωμένος σήκωσε τὸ μαστοῦνι καὶ ἤθελε νὰ τῆς δώσῃ τὸ μπογιατίσμα ποῦ τῆς εἶχε ὑποσκαθῆ. Ἄξαφνα ὅμως εἶπε, κατεβάζοντας σύγκαιρα τὸ μαστοῦνι. «Ἐσὺ εἶσαι ἡ πιὸ κουτὴ χήνα στὸν κόσμον, ἀλλὰ σὲ λυπάμαι. Θὰ πάω στὸ δρόμον καὶ θὰ περιμένω τρεῖς μέρες γιὰ νὰ βρῶ κανένα ποῦ νὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ κουτὸς ἀπὸ σένα. Ἄν πετύχω, θὰ εἶσαι λεύτερη, ἂν ὅμως δὲν τὸν εὔρω, θὰ σοῦ δώσω τὸ μιστὸ ποῦ σ' ἀξίζει χωρὶς νὰ κόψω τίποτα».

Ὁ χωριάτης βγῆκε λοιπὸν στὸ μεγάλο δρόμον, ἔκατσε σὲ μιὰ πέτρα καὶ περιμένε· εἶδε ἄξαφνα ἕνα ἀμάξι, ὅπου καθότανε μιὰ γυναῖκα ἀντὶ νὰ καθῆται στὸ ἄχερο, ποῦ ἦταν μέσα, ἢ νὰ πηγαίῃ κοντὰ στὰ βώδια καὶ νὰ τὰ τρέχῃ. Ὁ ἄνδρας σκέφτηκε: